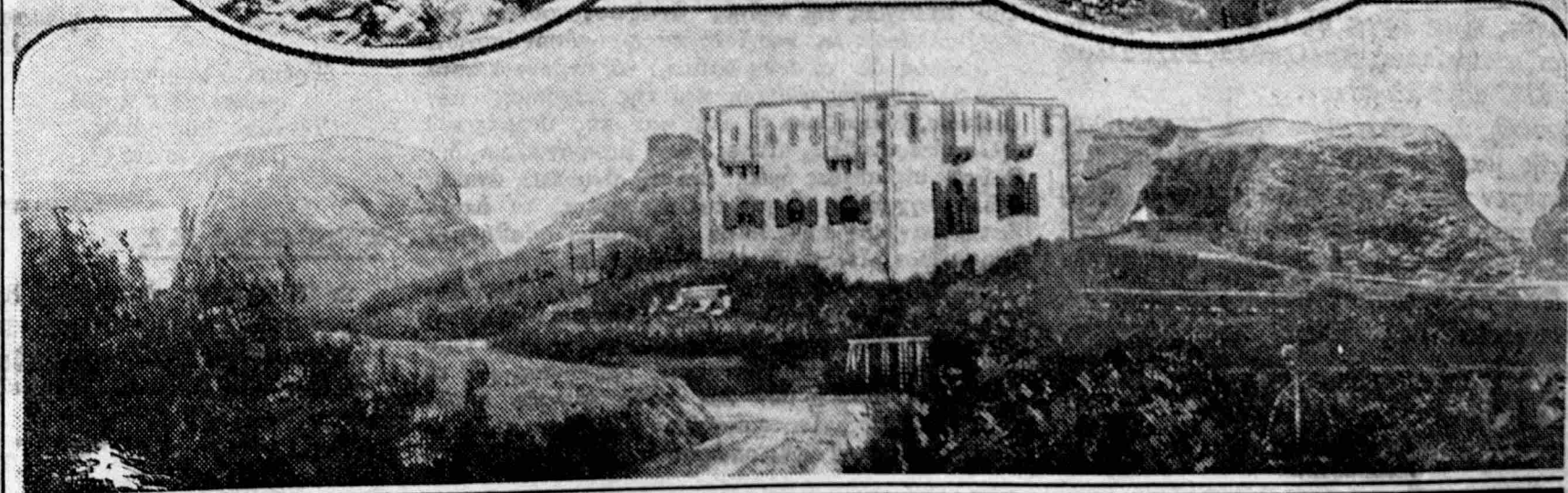

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ Σάρρα Βερνάρ προετοιμαζομένη νὰ ἐγγραφῆ νοσοκόμος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

Χαρακτηριστική διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τρυφερότητα τῆς ψυχῆς τῶν ὁμοεθνῶν μας εἶναι ἡ ἀπειρος αὐτῶν εὐσπλαγχνία καὶ χάρις.

Δὲν παρέρχεται σχεδὸν ἡμέρα, καθ’ ἣν νὰ μὴ ἀκούσωμεν νέαν μεγάλην ἀγαθοεργίαν, καὶ δὲν παρέρχεται στιγμή, καθ’ ἣν μίᾳ διάνοια ὁμογενοῦς νὰ μὴ σκέπτεται πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ φανῆ ὠφελιμωτέρα καὶ εὐεργετικωτέρα εἰς τοὺς ὁμοφύλους.

Κατὰ φυσικώτατον λόγον, πᾶσαι σχεδὸν αἰ τοιαῦται σκέψεις ἀφορῶσιν ἐκείνους, οἵτινες, στερούμενοι τοῦ πολυτιμωτάτου τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῆς υγείας, ἀπὸ τὴν γενναιοφροσύνην τῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν τῶν ἀναμένουσι τὸ βάλσαμον τῶν πληγῶν, τὴν ἀπόμαξιν τῶν δακρῦν των.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχουσι μόνον ἀσθένειαι τοῦ σώματος ὑπάρχουσι, κινδυνωδέστεραι μάλιστα διὰ τὸν ὅλον ὀργανισμόν, αἱ νόσοι τῆς ψυχῆς. Πιθανὸν νὰ εἶναι πλειότεραι καὶ μᾶλλον πολυώνυμοι αἱ σωματικαὶ παθήσεις. Βεβαίως ὅμως αἱ ψυχικαὶ κατέχουσι καὶ κατατρώουσι καὶ συντρίβουσι πολὺ πλειότερους, καὶ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς τούτων ἐξυγιάνσεως, ἐγείρομεν σήμερον ἰκέτιδα τὴν φωνήν.

Πανάγιον τὸ ἔργον τοῦ παρέχειν κλίνην καὶ φάρμακα καὶ ἰατροὺς εἰς τὸν πυρέσσοντα καὶ τὸν τραυματίαν, στέγην καὶ ἄρτον εἰς τὸ ὀρφανόν, ἀλλ’ ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀγιωτάτης τῶν θρησκειῶν, ὁ εἰπὼν, ὅτι «οὐκ ἐπ’ ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος», καθώρισε καὶ καθιέρωσεν ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον ζωῆς τὸ πνευματικὸν φῶς, καὶ ἀνύψωσε τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ λόγου εἰς βαθμίδα ὑψηλοτέραν τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ ἄρτου.

Ἐξ ἰσοῦ ἄρα δέον νὰ θλίβωσι τὰς καρδίας ἡμῶν αἱ στερήσεις τῶν σωμάτων καὶ αἱ στερήσεις τῶν ψυχῶν. Παράλληλοι δέον νὰ τελῶνται οἱ ἀγῶνες πρὸς σωτηρίαν καὶ τούτων καὶ ἐκείνων. Ἡ αὐξήσις τῆς ἐγκληματικότητος λ. χ. δὲν πρέπει ν’ ἀνησυχῇ ἡμᾶς ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν αὐξήσιν τῆς θνησιμότητος. Ἡ διάδοσις ἠθικῶν ἀρχῶν, ἡ καταπολέμησις χυδαίων ὀρμῶν, ἡ διδασκαλία καὶ καθοδήγησις τοῦ λαοῦ εἰς τὰ ἀληθῆ του συμπερόντα, εἶναι ἔργα ἐξ ἰσοῦ εὐλογημένα, διότι ἐκρίζουσι νόσους, ἀπειλούσας οὐχὶ ἄτομα ἀπλῶς, ἀλλ’ αὐτὸ τὸ ἔθνος.

Ἡ φυσικὴ ἄρα εὐγένεια καὶ τρυφερότης τῆς ψυχῆς μας ὡς μερίζη τὰς χάριτας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς. Καὶ ὡς ἐξευρίσκη αὐτὴ τοὺς τρόπους, καθ’ οὓς σκοπιμώτερον θὰ ἔρχεται ἔρωγος τῶν ψυχικῶς πασχόντων ὑγιῶν, ὧν ἡ παραμέλησις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἀντιχριστιανικὴ εἶναι καὶ μεγάλους κρύπτει κινδύνους.

Τὰ βλέπω νὰ προβάλλωσι τὰ μοναδικὰ ταῦτα ἄνθη τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἀνθοδόχης, μὲ τὰ πολιοσχιδῆ των στελέχη καὶ τὰ ἐπιμήκη πέταλα. Καὶ ἡ θεὰ αὐτῶν—μόνη ἡ θεὰ, διότι μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς προσβάλλουσι— μὲ ἔλκει πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ ψυχὴ μου συνενούται μετ’ αὐτῶν εἰς μίαν ἠδεῖαν μελαγχολίαν.

Ἐξω, διὰ τῶν ὕαλων τῶν παραθύρων μου, φαίνεται οὐρανὸς φθινοπωρινός, οὐρανὸς συννεφώδης· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου λάθρα ἐνίοτε ἐκφεύγουσιν ἐκ τῶν ρωγμῶν τῶν νεφῶν, διὰ νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς γῆς· μία πνοὴ ὑγρὰ ἐρχομένη σείει τὰ γυμνὰ φύλλων δένδρα. Ἐνῶ δὲ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς συνενούνται εἰς ἓν χρῶμα καὶ σχεδὸν συγχέονται, μόνον μία γραμμὴ χρυσοῦ, μία λωρὴς πυρροῦ χρώματος, διασχίζει τὴν ἔκτασιν αὐτῆν· εἶναι τὰ ἐναπολειπόμενα ἐπὶ τῶν δένδρων ξηρὰ φύλλα, τὰ ἔχοντα ὀλίγων λεπτῶν ἀκόμη ζωὴν.

Ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τούτου, τὸ ὅποιον ὅλαι αἱ λῦραι ψάλλουσι ὡς σκυθρωπὸν καὶ μαρασμῶδες, ἐκ τῆς σκηνογραφίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν φεύγουσι τὰ πτηνὰ καὶ δὲν κοσμοῦσιν αἱ ἑαριναὶ εὐωδία, ἀντλοῦσι τὴν ζωὴν καὶ τρέφουσι τὴν νεότητά των τὰ ἄνθη ταῦτα τοῦ φθινοπώρου.

Εἶναι ὥραϊα ἄνθη τὰ χρυσάνθεμα· μὲ θέλγουν οἶπου δῆποτε καὶ ἂν τὰ συναντήσω, οἶπου δῆποτε καὶ ἂν τὰ ἀνακαλύψω τὸ βλέμμα μου. Εἴτε εἰς τὰς προθήκας τῶν ἀνθοπωλῶν, εἴτε εἰς τὰς χεῖρας νεανίδων, εἴτε εἰς τὰς αἰθούσας, εἴτε ἐπὶ πλακὸς προσφιλοῦς τάφου, ταῦτα μαγικῶς πῶς λαμβάνουσι μίαν ἀνάλογον καλλονήν, ἐν συμπαθέσθελγητρον· μειδιῶσιν ὡς ἂν καλοῦνται νὰ κοσμήσωσι τὴν χαράν, σκυθρωπάζουσι δὲ, ὅταν δὲν πρέπει νὰ μειδιῶσιν.

Εἶναι ὥραϊα ἄνθη τὰ χρυσάνθεμα· ἔχουσι τὸ θέλγητρον τῶν χρωμάτων, ἐμφανίζονται εἰς ἀπειρούς ἀμφιέσεις καὶ εἰς ποικίλας περιβολάς. Τίς δύναται νὰ ἀριθμῆσιν τὰ χρώματά των; Εἶναι λευκά ὡς ψυχὴ ἀγγέλων, ἄσπρα ὡς ἡ χιών, τὴν ὁποίαν μᾶς φέρουσιν, ἐρυθρὰ ὡς ἡ αἰδώς, βυσσινόχροα ὡς βασιλικὸς μανδύας, ὀπάλινα ὡς πολυτιμὴς λίθος, ὠχρὰ ὡς τὸ πρόσωπον θνήσκοντος... καὶ μεταξὺ τῶν χρωμάτων αὐτῶν σχηματίζουσι μυρίας ἀποχρώσεις διαφόρων βαθμῶν τῆς γραφικῆς κλίμακος.

Τίς θὰ προσπαθῆσιν νὰ τὰς ἀποδώσῃ; Ἐκάστη ἀνθοδέσμη τῶν χρυσανθέμων εἶναι ἐν ποίημα, εἶναι καὶ μία μουσικὴ σύνθεσις, ἡ ὁποία ἀκούεται διὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν· αἱ θυσανωταὶ κεφαλαὶ των πολλὰ λέγουσιν εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνων, εἰ ὁποῖο θέλουσι νὰ ἀκούσωσι τὴν μυστικὴν μελωδίαν των, δι’ ἧς ψάλλουσι τὸ ἄσμα τῶν ἀναμνήσεων. Διότι μόνον ἀναμνήσεις προκαλοῦσι τὰ χρυσάνθεμα. Ἐνῶ ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος τρέφουσι τὴν ἐλπίδα μας καὶ τῇ παρέχουσι νέα πτερά, τὰ χρυσάνθεμα δὲν ἔχουσι τὴν ἰδιότητα ταύτην.

Ὅταν βλέπῃ τις ταῦτα μὲ τὴν ὥραϊαν ποικιλίαν τῶν φαιδρῶν χρωμάτων των, κόσμοι παρελθόντες σκηναὶ νεκρῶν πλέον, μόλις ἀναδυόμεναι ἐκ τοῦ πελάγους τῆς λήθης, ἀναζωογονοῦνται καὶ προβάλλουσι ὡς νηριτῖδες παρφημενων ἐποχῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ἀνθοῦντα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς φθίσεως καὶ τῆς παρακμῆς τῶν ἀνθέων, ἐνθυμίζουσι τὸ ἔαρ καὶ τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου περιπτώσεις, αἵτινες εἶναι μακρὰν πλέον, διὰ τοῦτο εἰς πάντας ἡμᾶς, ἐπὶ τῇ θέσ των, ἀναπηδῶσι συγχρόνως μορφαὶ καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐστόλισαν τὸν παρελθόντα βίον μας, αἰσθήματα καὶ πόθοι, οἵτινες μᾶς ἐλίκνισαν ποτε.

Εἶναι συμπαθῆ ἄνθη τὰ χρυσάνθεμα. Ἄν ὅλα τὰ ἄνθη εἰκονίζουσι— ὡς λέγουσιν— ἕκαστον καὶ μίαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ μίαν ἰδίαν ἰδιοσυγκρασίαν, τὰ χρυσάνθεμα ἐξάπαντος, μὲ τὰ μεταξίνα πέταλά των καὶ τοὺς γλυκεῖς αὐτῶν χρωματισμούς, ἴτινες ποιοῦσιν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκυθρωπὸν τοῦ φθινοπώρου περιβάλλον, ἐκπρο-

σωποῦσι τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας εὐγενῶν καὶ εὐαισθητῶν ψυχῶν, αἵτινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ διατηρῶσιν αὐτοὺς μὲ τὴν ἰσχύν ἰδιαιτέρου ἐσωτερικοῦ πυρός, ἐνῶ πέριξ τὰς περιβάλλει ἡ ψυχρὰ τοῦ κοινωνικοῦ φθινοπώρου ἀτμόσφαιρα.

Ἐνθυμοῦμαι· εἶχον μεταβῆ εἰς μίαν Ἐκθεσὴν Χρυσανθέμων· ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς, ἐν περιβάλλοντι θερμῷ καὶ φιλοξενῷ, τὰ ἄνθη ταῦτα ἐπρόβαλλον τὰς θυσανωτάς καὶ κομψὰς κεφαλὰς των ἐκ τῶν πολυτίμων ἀργυρῶν ἢ ἐκ πορσελάνης ἀνθοδοχῶν. Ἀπετέλουσιν ἐν σύνολον εὐχαρί καὶ συγχρόνως μεγαλοπρεπές.

Ἐδῶ μὲν ἦσαν τὰ μονόχροα ἄνθη μὲ τὰ προτεταμμένα των πέταλα, ἐκεῖ τὰ πολύχρωμα, παρέκει τὰ σκιερὰ ὅλων τῶν γενῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων.

Ἐκεῖνο δ’ ἐκεῖ ἐν ποιῶ τινι ἐκδιαιτήσῃ καὶ ἔβλεπον τοὺς ἐκθάμβους ἐπισκέπτας τῆς Ἐκθέσεως νὰ ἴστανται πρὸ αὐτῶν καὶ νὰ ἐκφέρωσι λόγους θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνων.

Ἐκεῖνα δὲ, ὡσεὶ ἐγνώριζον ὅ,τι συνέβαινε γύρω αὐτῶν, ὡσεὶ ἐνόουν ὅ,τι ἐλέγετο περὶ αὐτῶν, οὐχὶ ἄνευ αὐταρσεκείας ἔκλινον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔσειον αὐτὴν, δεικνύοντα οὕτως ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἠλεκτρικοῦ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τῶν πετάλων των. Ἦσαν, τέλος, εὐτυχῆ, πλέοντα εἰς τὸν θαυμασμόν ἐκεῖνον τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους συνεκέντρωνεν ἐκεῖ ἡ χάρις των...

Μετὰ πάροδον δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν διηλήθην ἔξωθεν τοῦ μεγάρου τῆς Ἐκθέσεως. Ἡ Ἐκθεσις τῶν Χρυσανθέμων εἶχε λήξει πλέον. Ἐβάδιζα ἐσπευσμένως ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὅτε, κῆρυξ τὸς ὀφθαλμούς, εἶδον νὰ κείνται ἐπ’ αὐτοῦ ἐρριμένα ἄνθη τινὰ μαρμαρένια καὶ σηπόμενα εἰς τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην φθινοπωρινὴν ὀμίχλην· οἱ διαβάται δὲν προσεῖχον νὰ μὴ τὰ πατήσωσιν...

Ἦσαν, τὰ χρυσάνθεμα τῆς Ἐκθέσεως. Χθὲς ἀκόμη συνεκέντρωνον τόσους θαυμασμούς· νῦν δὲν ἀξιοῦνται οὐδ’ ἐνός βλέμματος. Χθὲς εἶτι ἐδέχοντο ἀπειρούς θωπείας· σήμερον οὐδεὶς θ’ ἀσχοληθῆ δι’ αὐτά, εἰμὴ τὸ πτύον τοῦ ὀδοκαθαριστοῦ.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ παραμείνω, θεωρῶν τὰ ἄνθη ἐκεῖνα ἐν τῇ καταστάσει των αὐτῆ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν διαβατῶν, καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλ’ ἐνῶ ἀπηρχόμην, δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω τὰ χεῖλη μου τοῦ νὰ ψιθυρίσωσι:

— Πτωχὰ χρυσάνθεμα!

Θ. Κ. Μ.

* ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ *

Σβύν’ ἡ Πούλια, ἀστέρη τῆς καλοκαιριᾶς, καὶ μὲ χάρου χέρι χύνει’ ὁ βορειᾶς.

Κόλασι τὸ βράδυ, νύχτα τὸ πρωί, γύμνια τὸ λαγκάδι, λείψανο ἡ ζωή.

Τρέμει ὁ τσομπάνης, φεύγει μὲ τ’ ἄρνιά. Τί κακὸ μᾶς κάνεις, βαροχειμωνειά!

Κ. Π.

ΓΝΩΜΑΙ

* Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωίας· μόνον ἐντὸς καθαροῦ δοχείου μένει καθαρά.

* Ἄν ἡ εὐσέβεια ἀναβιβάξῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρως καταβιβάξει τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

— Πτωχέ μου φίλε, δὲν θὰ ἔχῃς ποτὲ καμμίαν ἐπιτυχίαν! δὲν εἶσαι ἱκανός!

Ἡ Μάρθα Δυβρέγι εἶπε τὰς λέξεις ταύτας εἰς τὸν σύζυγόν της μὲ τόνον εἰρωνια, εἰς τὸν ὁποῖον διεφαίνετο σχεδὸν ἡ καταφρόνησις.

Ὁ Πέτρος εἶχε κύψει τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν’ ἀπαντήσῃ, συμπύσσων νευρικῶς τὴν μαυρισμένην ἐκ μελάνης σελίδα, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

Ἦτο ἡ εἰκοστὴ ἴσως αὐτὴ φορὰ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ σύζυγός του τοῦ ἔκαμε τὴν ἀηδῆ αὐτὴν παρατήρησιν καὶ — τοῦθ’ ὅπερ ἦτο χειρότερον ἀκόμη — εἰς τὸν Πέτρον ἐπήχετο ἡ ὀδυνηρὰ σκέψις, ὅτι αὐτὴ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ναί, ἦτο ἀνίκανος νὰ παραγάγῃ ἐν ἔργον, τὸ ὁποῖον νὰ ὑψώσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

Ἄλλοτε, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ὅταν ἐξέδωκε τὸ πρῶτόν του βιβλίον — ἐν μυθιστόρημα — εἶχε συλλάβει τρελλὰς ἐλπίδας καὶ διέλθει ὄρας ἐν ὀνειροπολήσει δόξης καὶ θριάμβου.

Ὅλοι οἱ περὶ αὐτὸν εἶχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ τάλαντόν του, πλὴν φεῦ! ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν ἐθαύμαζον τότε: ἡ μήτηρ του, ἡ ἀδελφὴ του, οἱ φίλοι του, ἀνεγίνωσκον τὰ ἔργα του μὲ τὴν ἐπιείκειαν τῆς στοργῆς των.

Μόνον ἡ Μάρθα, ἡ σύζυγός του, τοῦ εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς ψυχρῶς διὰ φράσεων πικρῆς καταφρονήσεως.

Ἐκατοντάκις εἶχε ριφθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀρχίζων αἰσθηματικὸν τι μυθιστόρημα ἢ συγκινητικὸν δράμα, γραφόμενον μὲ ὕψος κομψῶν καὶ λεπτῶν, καὶ ἑκατοντάκις εἶχε σχίσαι τὰ χειρόγραφα του μὲ ὀργὴν, εὐρίσκων, ὅτι ὅ,τι εἶχε γράψῃ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ριφθῆ εἰς τὸ πῦρ.

Οὕτω δὲν εὐρίσκει τίποτε ν’ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Μάρθαν καὶ ὑπέφερε φρικωδῶς, ἐνθυμούμενος τὰς ἡμέρας τῶν ἀρραβῶνων του, τὰς τῶσον εὐτυχεῖς, ἀλλὰ καὶ τῶσον, φεῦ! βραχείας, τοὺς μετὰ τῆς Μάρθας γοητευτικοὺς περιπάτους του κατὰ μῆκος τῶν δρόμων, τῶν παισιουμένων ἀπὸ ἀνθισμένας ἀπιδέας, καὶ τοὺς ὄρκους καὶ τὰ φιλήματα...

Τοῦ ἐφαίνετο τώρα, ὅτι εἶχεν ἀθετήσῃ τὸν λόγον του, ἀφοῦ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ποῦ ἦτο νυμφευμένος, δὲν εἶχε τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του πρὸς τὴν Μάρθαν. Τοῦ εἶχε παράσχει τὸ μειδιῶν κάλλος της καὶ τὴν νεότητά της· ὀφείλε καὶ αὐτὸς νὰ τῆς προσφέρῃ εἰς ἀντάλλαγμα τὴν εὐφύιαν του, τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ὄνειρά του, μίαν περιουσίαν ἴσως. Ἄλλ’ ὡς πρὸς τὴν κ. Δυβρέγι ἡ ἀπογοήτευσις εἶχεν ἤδη ἐπέλθει. Τὰ ὠραία σχέδια, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ μνηστὴρ της τὴν εἶχεν ἄλλοτε λικνίσει, δὲν ἦσαν εἰμὴ πόθοι, μὴ δυνάμενοι νὰ πραγματοποιηθῶσι, καὶ ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν πεζοτάτην ιδέαν βίου μετρίου καὶ ἀφανοῦς.

— Τῶσον τὸ καλλίτερον, ἀγάπη μου, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Πέτρος· θὰ παρηγορηθῶμεν ἀγαπώμενοι...

— Ξεύρεις, Πέτρε, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῆσῃ μὲ ἔρωτα μόνον. Τὸ πρᾶγμα ἴσως νὰ εἶναι ὠραῖον εἰς τὰ μυθιστορήματα ποῦ γράφεις ἢ σκέπτεσαι νὰ γράψῃς...

Εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του κάτι εἶχε συντριβῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφανέρωσε.

— Θέλεις διασκεδάσεις, Μάρθα; εἶπεν ἀπλῶς· πολὺ καλά, θὰ σοῦ τὰς προσφέρω!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔληξεν ἡ ζωὴ ἐκείνη ἢ γλυκεία, ἡ ζωὴ τῶν μακρῶν ἐσπερινῶν συνδιαλέξεων κατὰ μόνους παρὰ τὴν ἐστίαν, ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαριέντα τίποτε τοῦ εὐτυχοῦς βίου ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται πολὺ.

Ἡ Μάρθα ἠγάπα τὸν κόσμον. Ὁ σύζυγός της ἐπέτυχεν εὐκόλως προσκλήσεις ἐν τῇ ἐξεχούσῃ κοινωνίᾳ τῶν δημοσιογράφων, μετὰ τῶν ὁποῶν ἀνεστρέφετο, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸν χορόν, εἰς θεάματα παντοειδῆ.

Ὁ Πέτρος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπήρχουν ὅσα χρήματα ἐκέρδιζεν, εὖρε μέσον νὰ δανεισθῆ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς γυναικὸς του, ὅπως ἀντικρύσῃ τὰς δαπάνας τῆς νέας ζωῆς των.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶσαι ὁ καλλίτερος τῶν συζύγων, ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ Μάρθα μειδιῶσα.

Καὶ ἐγίνετο εὐτυχὴς ἐκεῖνος μὲ τὸ μειδιάμα αὐτό, τὸ τῶσον σπάνιον τώρα, τὸ ὁποῖον ἐδέχετο ὡς ἐλεημοσύνην.

Πανταχοῦ ἡ Μάρθα ἐθαυμάζετο, ἐθωπεύετο, ἐκολακεύετο, γνωρίζουσα ἄλλως νὰ εἶναι πάντοτε ἡδεῖα ἐν τῇ εὐμορφίᾳ της καὶ ὑπερήφανος, προφανῶς εὐτυχὴς διὰ τοὺς θριάμβους της.

Ἡρώτων περὶ τοῦ ὀνόματός της. Ἦτο ἡ σύζυγος ἐνὸς κάποιου ἀνθρωπάκου, ἐνὸς ἀσήμου ρέ-

πορτερο, τοῦ κυρίου τάδε, ὅστις ἔμενεν ἐν τῇ σκιᾷ, ἀδιάφορος εἰς τὰς ἐπιτυχίας τῆς γυναικὸς του.

Λίαν ταχέως προσωπικότητες ἤρχισαν νὰ ἐνδιαφέρονται δι’ αὐτὴν· εἶδε τὸ ὄνομά της εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ κάποιος κομψὸς σπόρτσμαν, κόμης γνήσιος, ἀπετόλμησε νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ μὲ πολλὴν εὐγένειαν τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Μάρθα ἤρχισε νὰ γελᾷ σὰν τρελλοκόριτσο.

— Ἄφες ἰόν, εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ διασκεδάσει μὲ τὰς περιποιήσεις του. Τὸ ξεύρεις πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι τιμῖα γυναικᾶ· πρέπει ὅμως νὰ διασκεδάσω ὀλίγον.

Ὁ Πέτρος Δυβρέγι ὑπέφερε φρικωδῶς. Ἡ ιδέα, ὅτι ὁ ἠλίθιος αὐτὸς ἐκορτάριζε τὴν Μάρθαν, τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδίαν. Πολὺ εὐχαριστῶς θὰ τὸν ἐρράπιζεν ἢ θὰ τὸν ἐπνιγεν ἐν πλήρει αἰθούσῃ, ἀλλ’ ὁ κόμης ἦτο ἀνθρῶπος σημαῖων καὶ ὤφριε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του. Ὁ κόμης κατεδέχετο ἐνίοτε νὰ δεικνύῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Γράφατέ μας κανὲν δράμα, νέε μου φίλε, ἐπανελαμβάνε· θὰ σὰς δώσω συστατικά· τί διάβολο! δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς, παρὰ νὰ ἔχῃ τάλαντον, ὅταν κατέχῃ μίαν γυναῖκα ὡσὰν τὴν ἰδικὴν σας!

— Ναί, Πέτρε, ἐπέμενεν ἡ Μάρθα, γιατί δὲν γράφεις κανένα ἔργον νὰ κάμῃ θόρυβον; Δὲν λείπουν εἰς τὸν βίον ψυχολογικὰ φαινόμενα πρὸς σπουδὴν.

Μίαν ἐστέραν, καθ’ ἣν εὐρίσκετο εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς θαυμασίας παραλίας, ὅπου διήρχοντο μετὰ τῆς Μάρθας τὸ θέρος, ὁ Πέτρος ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἐνῶ ἡ σύζυγός του, κουρασμένη ἐκ τοῦ πολλοῦ χοροῦ, ἐκοιμάτο.

Ἀκούμβησε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐσκέφθη θλιβερῶς:

— Ἐτελείωσε πλέον ὁ ἔρος τῆς Μάρθας!

Τετράδιον ἐκ λευκοῦ χάρτου εὐρίσκετο ἐνώπιόν του, ἀναμένων νὰ πληρωθῆ. Ἐξω ἢ νύξ ἦτο γαληνιαία καὶ γλυκεία, μία ἐκ τῶν παραλιτικῶν ἐκείνων νυκτῶν, τῶν καυμμένων ἀπὸ ἀσέρας καὶ σιγῆν.

— Ἐὰν ἐδοκιμάζω νὰ ἐργασθῶ!... ἐσκέφθη.

Πυρετωδῶς ἤρπασε τὴν πένναν καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου κατὰ τὸ νῆμα τῶν ιδεῶν του. Ἐγραφε πράγματα θλιβερά, ὡς ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἔφρουπτεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὁμίλων περὶ τῆς παρελθούσης χαρᾶς του καὶ τῆς παρουσίας λύπης του, περὶ τῶν εὐτυχῶν ἀναμνήσεών του καὶ τοῦ πόνου του.

Πρόσωπα διεγράφοντο ὑπὸ τὴν πένναν του: τὸ ἰδικόν του κατὰ πρῶτον, εὐδιαγνωστότατον, ἔπειτα τῆς Μάρθας καὶ τέλος τοῦ κόμητος, τοῦ ἀπεχθοῦς ἀντιζήλου του. Ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινε σκυμμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης, συνθέτων τὸ δράμα του, ἔργον ζωῆς καὶ συγκινήσεων. Παράδοξον δὲ πρᾶγμα: ἤσθάνετο, ὅτι θὰ τὸ ἐτελείωνε τὸ ἔργον αὐτό, τοῦθ’ ὅπερ οὐδέποτε εἶχε κατορθώσει δι’ ἄλλα ἔργα.

Ἡμέρας τινὰς ἀργότερα ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους μετὰ τῆς συζύγου του. Ἡσθάνετο λύπην ἀφῆνον τὴν μικρὰν ἐκείνην γωνίαν τοῦ κόσμου, ὅπου εἶχε γνωρίσει ἐπὶ τέλος καὶ ὄρας χαρᾶς μεθ’ ὅλην τὴν θλίψίν του. Ἄλλ’ ἡ Μάρθα ἦτο εὐτυχὴς ἐπανερχομένη, τοσοῦτ’ ἄλλον, καθόσον ὁ κόμης, ὁ πιστὸς αὐτῆς ἱππότης, τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ εἰς τιμὴν της θαυμασίας ἐσπερίδας.

— Θὰ τὸν ὑποστηρίξωμεν τὸν σύζυγόν σας καὶ θὰ τοῦ ἀνοίξωμεν στάδιον, εἶπεν εἰπεῖ μὲ τόνον προστατευτικόν.

— Ἐργάσου, Πέτρε, προσέθεσεν ἡ Μάρθα. Ἡ σύστασις τοῦ κόμητος εἶναι πολὺτιμος· δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελήσωμεν.

Ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπεκρίθη. Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις, μετὰ τὸ τέλος μελαγχολικοῦ γεύματος κατὰ μόνους μετὰ τῆς Μάρθας, εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Ἀλήθεια! φαντάσου, ὅτι τὸ θέατρον τοῦ Γυμνασίου θὰ παίζῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἕνα δράμα μου.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὀλίγον περιέργως, καὶ δὲν μού εἶπες τίποτε!

— Πρὸς τί νὰ σοῦ κάμω λόγον; Εἶμαι πάντοτε τῶσον ἀτυχὴς εἰς τὰ ἔργα μου, ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ κάμω λόγον εἰς κανένα, οὔτε εἰς σὲ ἀκόμη.

Ἡ Μάρθα ἔμεινε πραγματικῶς εὐχαριστημένη, διότι κατὰ βίθος δὲν ἦτο κακὴ, καὶ ἡ σκέψις μιᾶς πρώτης παραστάσεως ἔργου τοῦ συζύγου της, περὶ τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἐφημερίδες θὰ ὀμίλουν, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπιγαίνας καὶ αὐτὴ, φέρουσα τὴν καλλιτέραν τῆς τοιαύταιαν ἐν μέσῳ κόσμου κομποῦ, ἦτο δι’ αὐτὴν νέα τέρψις.

Ἐφίλησε τὸν σύζυγόν της καὶ εἰς τὰς δύο παρεΐας.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη δι’ αὐτό... Μάρθα;

Βλέπεις, εἰργάσθην, εἰργάσθην καλά.

— Ναί, ἀνδρούλη μου, εἶμαι εὐτυχὴς!

Ὁ Πέτρος· ἐμειδία μειδιάμα θλιβερόν.

Τίς εἰξεύρει! Μ’ ὅλα ταῦτα... ἴσως ἦτο καιρὸς!

Ἄληθῆς ἔορτὴ ὑπῆρξε διὰ τὴν Μάρθαν ἡ προσέγγισις τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης παραστάσεως. Αἱ ἐφημερίδες ἔκαμον πολὺν θόρυβον περὶ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔργου νεαροῦ συναδέλφου καὶ παρ’ ὅλων ἐπιθυροῖετο, ὅτι τὸ δράμα ἦτο πολὺ ὠραῖον.

— Καὶ ποῖα εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματός σου, ποῦ τὴν κρατεῖς μυστικῆν; τὸν ἔρωτᾷ ἡ Μάρθα.

— Θὰ ἰδῆς· εὐθυμότητα πράγματα, διὰ νὰ γελάσουν ἢ γυναῖκες!

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ κωμῆδος ἐν τούτοις, ἀλλὰ περὶ δράματος οἰκογενειακοῦ, ἐκτυλισσοντος μίαν ἀπὸ τὰς φρικωδεστέρων ὁδύνας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Τὸ κοινόν, μ’ ὅλην τὴν διεφθαρημένην καλαισθησίαν του, συνεινῆθη καὶ ἐνεθουσιάσθη. Ἡ ἐπιτυχία ἀπέβη θριαμβευτικὴ, ἀπαράμιλλος.

Ἡ Μάρθα, φέρουσα ὠραιότητα ἐσθῆτα χρώματος μῶβ, εὐρίσκετο εἰς ἐν θεωρεῖον τοῦ προσκηνίου, ἐν μέσῳ φίλων τινῶν καὶ τοῦ κόμητος, τοῦ ἀδιορθότου ἐρωτευμένου της. Εὐθύς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ δράματος ἐξεπλάγη. Ἡ ὑπόθεσις, ἣς ἐπαίξετο ἐπὶ σκηνῆς, τῆς ἦτο γνωστὴ. Ἐφανέτο, ὅτι ἀπετέλει πιστὴν ἀναπαραστάσιν τῶν ἀναμνήσεων της ὡς μνηστῆς καὶ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τῆς ἄλλοτε.

Διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν της, λεπτότατα γαντωμένων, ἔχειροκρότει, εὐχαριστημένη καὶ ὑπερήφανος, ὅτι ἤκουεν ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα, ὅτι ἔβλεπεν ἀναζώντα καὶ τῶσον κελῶς ἀνπαριστώμενα ὅσα ἀπετέλεσαν τὴν εὐτυχίαν της ἄλλοτε.

Ἀνεζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν σύζυγόν της, ἀθέατον εἰς τὸ κοινόν καὶ ἀποσυρόμενον εἰς τὰ εἴδη. Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν ἡ δ. αἰσις ἐγενε γοργοτάτη. Σφοδρὰ κρίσις ἐπήρχετο μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, κρίσις, ἣς ἐξέπληξε τὴν Μάρθαν, διότι τῆς ὑπενθύμιζε τὰς πρώτας θυέλλας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της. Προφηνῶς οὗτος εἶχε δραματοποιήσῃ τὴν ἰδίαν του ἱστορίαν. Ἦτο συγκινητικώτατον τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ποῦ θὰ κατέληγεν ἄρα γε; Ἡ Μάρθα ἔζησε τῶσον ξένη, τῶσον ἀδιάφορος πρὸς αὐτόν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τὴν συνέχειαν, μὴ γνωρίζουσα τίποτε. Ἡ τρίτη πρᾶξις ὑπῆρξε θαυμασία. Ἐν τῷ δράματι ἡ ὀδύνη τοῦ συζύγου ἀνελύετο διὰ χειρὸς ἀριστοτέχνου, ἡ ἐγκατέρησις, ἡ βίασις, ἡ τρυσφοδότης. Ὁ δὲ ῥόλος τῆς γυναικὸς, ἐν τῇ ἐλαφρᾷ αὐτῆς καὶ εἰρῶνι ἀφροντισίᾳ, εἶχε μελετηθῆ μετὰ ψυχολογικῆς δυνάμεως λεπτοτάτης.

Ἡ Μάρθα ἤκουσε μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην. Ἐκάστη φράσις, ἀπαγγελομένη ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ, ἦτο δι’ αὐτὴν νέον πλήγμα μαχαίρας. Ἦτο δυνατόν ὁ Πέτρος νὰ ὑπέφερε τῶσον σκληρῶς καὶ ἐξ αἰτίας της! διότι δὲν τῆ· ἔμεινε πλέον κενὴ ἀμφιβολία, ὅτι ἦτο ἡ ἰδία αὐτῆς ἱστορία μέχρι τέλους. Ποτὲ ἐν τούτοις δὲν τὸν ἤκουσε νὰ παραπονεθῆ.

Ὡ! τῆς φοβερᾶς τιμωρίας, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐπέβαλε, τῆς φρικώδους βλαάνου, τὴν ὁποῖαν ὁ καθρέπτης αὐτὸς τῆς ζωῆς των τῆς ἐδείκνυεν! Ἦτο λοιπὸν ἡ εἰκὼν της ἡ ἠθοποιὸς ἐκείνη, ἣς εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ βασανίζουσα τῶσον σκληρῶς τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον! Καὶ ἦτο ὁ Πέτρος ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ἠθοποιός, τὸ σοβαρὸν καὶ γενναῖο καρδον ἐκεῖνο πρόσωπον, μὲ τὸ ἀγαθὸν μειδιάμα του ἀνθρώπου τιμίου εἰς τὰ χεῖλη, ὅστις ἐκλαίεν!

Ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἀνευφημεῖτο ἐνθουσιωδῶς:

— Μπράβο! μπραβίσιμο! ὠρύετο ὁ κόμης κινούμενος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, μὴ ἐνοῶν τίποτε.

— Ἀγαπητὴ φίλη, ὁ σύζυγός σας εἶναι λομπρὸς νέος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν κάτι τι.

Ἄλλ’ ἡ Μάρθα δὲν ἀπεκρίνετο, ὠχροτάτη, πνιγμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣς τὴν ἐσφιγγεν.

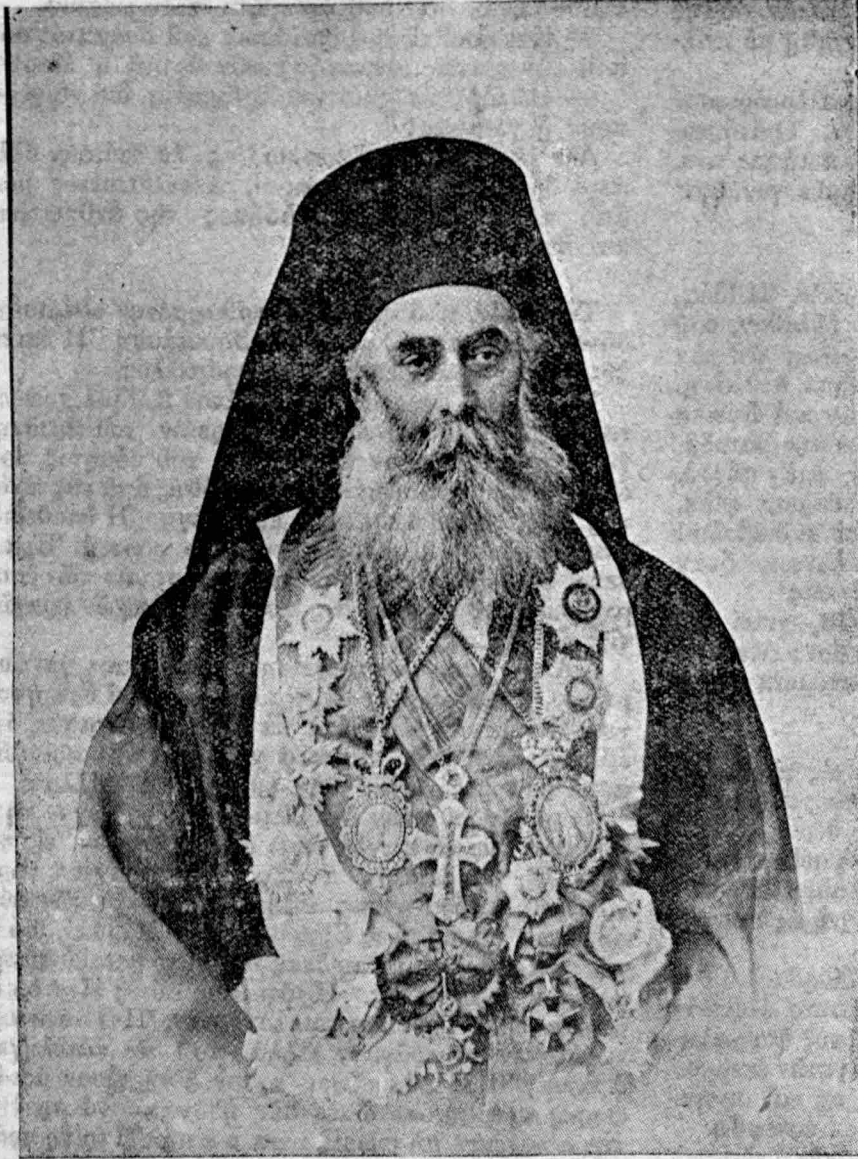
— Ἐμπρός, ὠραία μου, στηριχθῆτε καὶ ἄγωμεν, ἐπρόσθεσεν ὁ κόμης, προσφῆρων τὸν βραχιόνά του καὶ ὑποκλινόμενος.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι πλέον. Θὰ εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος νὰ στηριχθῶ ἀπόψε εἰς τὸν βραχίονά τοῦ συζύγου μου.

Ὁ Πέτρος τὴν ὠδήγησεν, ἀνοίγων μετ’ ἑκείνου δίοδον ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνευφήμει. Μέχρι τῆς ὁδοῦ φίλοι καὶ συνάδελφοι ἤρχοντο νὰ τὸν συγχαροῦν. Κατόπιν, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ οἶκμά των, εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου αὐτὴ εἶχε ζῆσει, ὅπου τόσαι χαρὰι καὶ τόσαι θλίψεις εἶχον περάσει, καὶ ὁ Πέτρος ἔκλεισε τὴν θύραν, ἡ Μάρθα ἐγονάτισε, πνιγμένη εἰς τὰ δάκρυά της, ἰκετευτικῆ:

— Πέτρε, ἐνόησα· συγχώρησέ με!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) X.

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ δ' Α'
(ἐπὶ τῇ σήμερον ἀγομένῃ ἐπετεῖῳ ὀνοματικῇ ἑορτῇ Του).

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Ἀνηγγέθη, ὅτι ὁ μεγαλειότερος Ἄγγλος ζωγράφος Σίλικ, εἰδικὸς σχεδιαστὴς τῶν εἰκόνων τοῦ παγκοσμίου ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Γκράφηκ», ἐφονεύθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας αἱματηροτάτας μάχας ἐπὶ τῶν γαλλογερμανικῶν συνόρων, καθ' ἣν ὥραν, ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ἐπικινδυνότερον μέρος τοῦ μαινομένου πυρός, προσεβλήθη κατακέφαλα ἀπὸ τεμάχιον ὀβίδας καὶ ἔμεινε ἀπνους μὲ τὸ σκιαγράφημα τῆς μάχης εἰς τὰς χεῖρας. Δὲν εἶναι τὸ πρῶτον τοῦτο θῦμα τῆς καλλιτεχνίας. Τὰ τελευταία τουλάχιστον σύγχρονα μεγάλα γεγονότα ἀναφέρουν πλείστους ὅσους διασημοὺς καλλιτέχνας, οἱ ὅποιοι, εἴτε εἰς πολέμους φονικωτάτους, εἴτε εἰς ἄλλας ἐπικινδύνους ἐκδρομὰς μεταξὺ ἀγρίων φυλῶν, ἢ τοπειῶν παγωμένων, εὖρον οἰκτρὸν θάνατον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δώσουν μίαν εἰκόνα ἢ περιγραφὴν ἐκείνων, τὰ ὅποια μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των ἐτόλμησαν νὰ ἀντιληφθῶσι.

Τὴν 14ην Ἀπριλίου τοῦ 1904, τὸ «Πετροπαυλόβσκη», ἀπὸ τὰ πρῶτα ρωσικά θωρηκτά, προσέκρουσεν εἰς τορπιλλὴν ἐξωθεν τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ. Ἐντὸς ὀλίγου ἐβυθίσθη, σχεδὸν αὐτανδρον. Οἱ διασωθέντες δέκα μόνον ἄνδρες τοῦ πληρώματός του, διηγούντο ἀκολούθως : «Πλησίον τοῦ κυβερνήτου ἐστάκετο, χωρὶς στρατιωτικὴν στολήν, ἀγνωστος ὑψηλόσωμος κύριος, μὲ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, ὁ ὅποιος, κρατῶν μικρὸν πίνακα, ἐφαίνετο εἶναι νὰ ἤθελε νὰ ζωγραφίσῃ ὅλην τὴν ἀγριότητα τῆς σκηπῆς τοῦ καταβυθιζομένου πολεμικοῦ μας».

Μετ' ὀλίγον ὁ κόσμος ἐμάνθανεν, ὅτι ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἦτο ὁ διάσημος Ρῶσος ζωγράφος Βασίλειος Βασιλίεβιτς Βερστεργκίν. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔργα του, περισσότερον θαυμάζονται αἱ δύο μοναδικαὶ πολεμικαὶ εἰκόνες των : «Μετὰ τὴν μάχην» καὶ τὸ «Πεδίον τοῦ θανάτου».

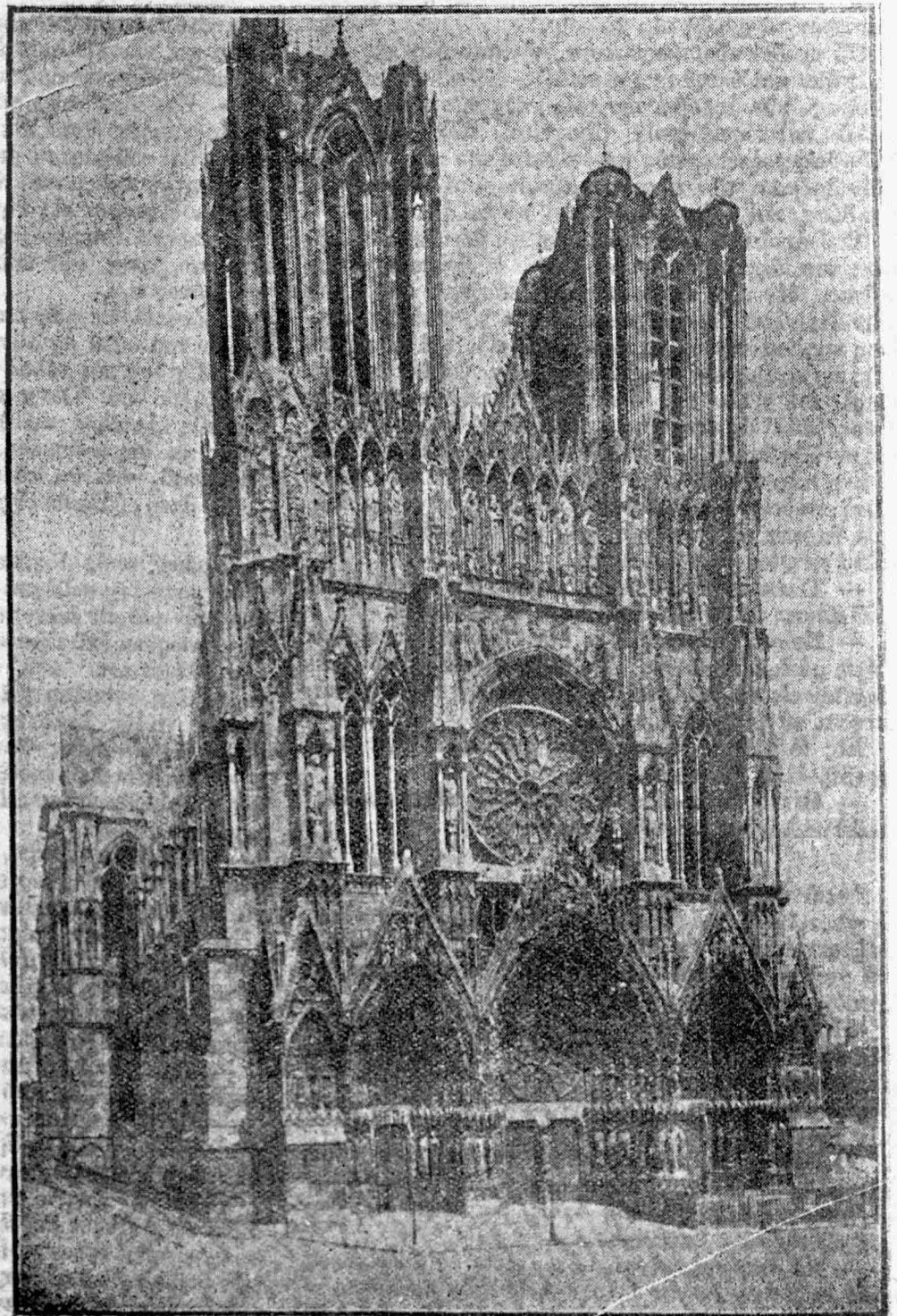
Ὁ θαλασσογράφος Ἰωσήφ Βερνὲ ἀνήλθεν εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον ἱστοῦ πλοίου, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἐκεῖθεν ὅλην τὴν λεπτομέρειαν φοβερᾶς θαλασσοταραχῆς. Ἐχασεν ὁμως τὴν ἰσορροπίαν του, καὶ πεσὼν εἰς τὰ κύματα, ἐξηφανίσθη ἐντὸς αὐτῶν. Ὁ βασιὼνος Ντενόν, κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου τῷ 1881, ἐφονεύθη ἀπὸ σφαῖραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε σκιαγραφήματα σφοδρᾶς συμπλοκῆς τῶν ἀγγλοαγυπτιακῶν στρατευμάτων. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ὁ ζωγράφος Μίλτων Πρίερ ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴν του τὴν σκιαγραφίαν τῆς μάχης τοῦ «Ἐλ-Τέμπ». Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ὁ Οὐίλλιαμ Σίμψον ἐδέχθη κατάστηθα τεμάχιον ὀβουζίου, ἐνῶ ἐτελείωνεν ὠραίαν ἐπὶ ἀγγλικοῦ πλοίου πολεμικὴν εἰκόνα του. Κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον, ὁ Ρῶσος στρατηγὸς Δοχτούρωφ ἠρώτα ποιὸς ἦτο ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν μάχην τῆς Σίτκας εἶχεν ἀναβῆ εἰς ὑψηλὸν μέρος, πανταχόθεν προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν σφαιρῶν· ἐμάνθανε δὲ μετ' ὀλίγον, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πολεμικὸς σχεδιαστὴς τοῦ «Γκράφηκ», ὁ ζωγράφος Βιλιέ. Ὁ ἴδιος εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου ἐξωγράφιζε τὸ σῶμα νεκροῦ φελλάχου, ἀλλ' ὁ νομισθεὶς νεκρὸς, σηκωθείς αἰφνιδίως, τὸν ἔκοψεν εἰς δύο μὲ γερὸν σπαθισμὸν. Εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἐθακμάσθη ἡ τόλμη τῶν πολεμικῶν ἀνταποκριτῶν καὶ ζωγράφων Σίδνεϋ Χάλ, τοῦ Βλετρῶ καὶ τοῦ Ἀράς. Ὁ τελευταῖος ἐφονεύθη ὑπὸ γαλλικῆς ὀβίδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων.

Ὁ Μαυρίκιος Πότερ ἐφονεύθη τῷ 1898, καθ' ἣν στιγμὴν, παρακολουθῶν τὴν γαλλικὴν ἀποστολὴν τοῦ Μπουσῶν, ἐξωγράφιζε κάποιον βράχον τῆς Αἰθιοπίας, ἀλλὰ καὶ ὁ Παῦλος Μέρβαρ, τῷ 1902, ἐχάθη μέσα εἰς τὰ πολυάρθμα θύματα τῆς καταστροφῆς τῆς Μαρτινίκας, ἐνῶ ἐξωγράφιζε τὴν ἀγριότητα τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἠφαιστείου Πελέ καὶ τοῦ ἐκ τῆς θαλάσσης κατακλυσμοῦ. Τὸ περιεργὸν εἶναι, ὅτι τὸ ἀριστούργημά του εἶναι συμβολικὴ εἰκὼν τοῦ κατακλυσμοῦ, κατὰ μέγα μέρος συμβολίζουσα τὸν αἰκὸν θάνατόν του!

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ καθεδρικός ναὸς τῶν Ρήμων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΓΑΤΩΝ

Ἐπάνω στὰ κόκκινα κεραμίδια τοῦ γειτονικοῦ μαγειρείου ἡ Κανέλλα καὶ ὁ Χαΐδος — εἶναι δύο γάτες πολὺ ὁπως πρέπει — ἔπαιζαν μὲ τὴν ἀγάπην τους καὶ μὲ τὸν γλυκερὸν φθινοπωρινὸν ἥλιον, ποὺ ἐχόιδευσε μαλακὰ τὰ πολύτιμα γουναρικά τους.

Ἐξαφνα ἡ ἐξώπορτα τῆς αὐλῆς ἤνοιξε καὶ μῆκε μία δύστυχη γυναίκα, πολὺ ἀδύνατη καὶ πολὺ ἀσχημη. Κλαίοντας — ἦτανε πειὸ ἀσχημη ὅταν ἔκλαιε — εἶπε τῆς δούλας πὼς ἔμενεν ἐκεῖ δίπλα καὶ πὼς εἶχε νὰ φάη δυὸ μέρους αὐτῆ καὶ τὸ παιδίκι της.

Εἶναι πολὺ κακὸ νὰ μὴ φάγη κάνεις δυὸ ὀλόκληρες μέρες.

Ἡ δούλα τὴν συμπόεσε καὶ τῆς εἶπε πὼς ὑπάρχουν περισσευμένα ἀπὸ τὴν προχθεσινὴν ἑορτὴν τῆς κυρίας πολλὰ κομματάκια ψωμί, κομμένο γιὰ τοὺς μεζέδες, μὰ ἦτανε πολὺ καθαρὸ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συχαθῆ. Ἡ πτωχὴ τῆς εὐχῆθηκε τοῦ Ἀβραάμ τ' ἀγαθὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴ πεινάσῃ. Σὲ λίγο ἡ δούλα κατέβηκε μὲ μιὰ πετσέτα γεμάτη ἀποκόματα.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐπρόβυλε καὶ ἡ κυρία στὸ παράθυρον. Πολὺ νέα καὶ πολὺ ὠραία μέσα εἰς τὴν γαλάζιαν ρόμπαν τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἥλιος ἐθώπευσε ζεστοῦλά μὲ τὰ χρυσὰ του δάκτυλα τὰ κρινένια λαϊμά της, κ' ἐσκόρπισε τὸν πλοῦτον τῆς καλοσύνης του εἰς τὸ βαρὺ στέμμα τῶν καστανῶν μαλλιῶν της.

— Τί κάνεις, μωρή, αὐτοῦ πέρα; Μοιράζεις τὰ ψωμιά στὸς

Ὁ ἐν Κων/πόλει πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας βαρὼνος Βανγκεχάιμ.

ζητιάνους; Πρόστυχη! Βρώμά! Δὲν τὰ κρύβεις, μωρή, γιὰ τὸν σκύλο! Τί θὰ φάη τὸ βράδυ;

Ἡ καυμένη πτωχὴ, ποὺ εἶχεν ἀνοίξει τὴν ποδιά της γιὰ νὰ δεχθῆ τὰ τετράγωνα κομματάκια τοῦ ψωμοῦ, τὴν ἄφησε νὰ πέση καὶ εἶπε μὲ μιαν εἰρωνεῖαν ἀφραντάστου τραγικότητος:

— Νὰ μὲ συμπαθῆς, κυρά μου... Μιὰ ποὺ ἔχει σκύλο τὸ σπῆτι... ὡς μείνουν.

Ὁ Χαΐδος κ' ἡ Κανέλλα — εἶπαμε πὼς εἶναι δυὸ ὠραίες γάτες πολὺ καθὼς πρέπει — ποὺ ἐκύτταζαν αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἀπὸ ἄψηλά, ἀλληλοσκυτάχθηκαν μὲ ἐκπληξιν. Ὁ Χαΐδος ἤνοιξε τόσσοσα-δὰ τὰ πράσινα μάτια του καὶ εἶπε:

— Πὼς μπορεῖ λοιπὸν μιὰ τόσο νέα καὶ τόσο ὠραία κυρία νὰ ἔχη τόσο ἀσχημὴ ψυχὴ;

Ἔστερα κυλίστηκαν καὶ ἡ δυὸ ἐπάνω στὰ κόκκινα κεραμίδια, κάτω ἀπὸ τὸν ξεχειλισμένον ἀπὸ φῶς οὐρανόν. Καὶ ἡ Κανέλλα εἶπε, λιγωμένη ἀπὸ τὸ μεθύσι τῶν χρυσῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ ἔρωτος:

— Μὰ, πὼς μποροῦν λοιπὸν, Χαΐδο μου, οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι ἔτσι κακοὶ μ' αὐτὸν τὸν γλυκὸν ἥλιον;

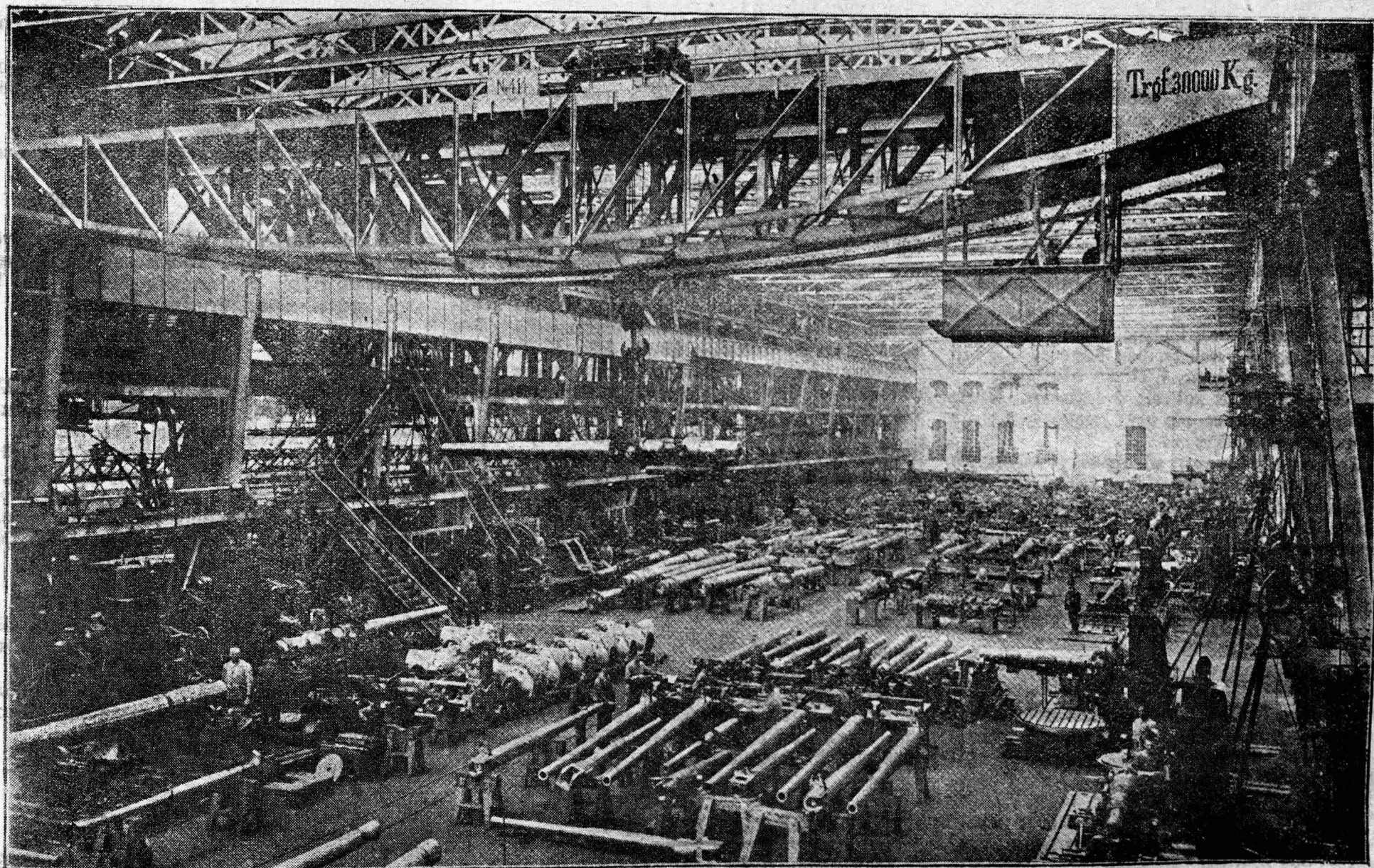
Ὁ Χαΐδος ἔκαμε «μνιάου!» κάτω ἀπὸ τὰ μούστιακα του, σὺν νὰ ἔλεγε:

— Ἀποῶ κ' ἐγώ, μπεμπέκα μου!

Καὶ τῆς ἐδάγκασε χαδιάρικα τὴν ἄκρη τοῦ βελουδένιου ποδιοῦ της.

Καὶ εἶναι μιὰ ἱστοριοῦλα ἀληθινὴ, πολὺ ἀληθινὴ, αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα, φίλοι μου.

ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Ἐσωτερικὴ ἄποψις τοῦ ἐργοστασίου Κρούπ.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 86

Τὸ ἀπόγευμα ἡ μαρκησία διηυθύνθη μὲ τὴν ἄμαξαν εἰς τὸ χωρίον τῶν δύο ἀδελφῶν. Δὲν τὰς εὔρε, διότι ἐργάζοντο εἰς ξένα σπιτία· ἠγαγκάσθη λοιπὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν κυρίαν Μαρπουτέν, ἡ ὁποία τὰς συνήτησε καὶ τὰς εἰδοποίησεν, ὅτι ἡ μαρκησία ἦλθε διὰ νὰ τὰς ἴδῃ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν αἱ δύο ἀδελφαὶ ὑπεδέχοντο μ' ἔξαλλον χαρὰν τὴν Κλοτίλδην.

— Μητέρα! καλὴ μας μητέρα! τῆς ἔλεγον, κατασπαζόμεναι τὰς χεῖράς της.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, ἡ Κλοτίλδη εἰσῆλθεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Κορίτσια μου, ταῖς εἶπεν, εἶμαι ἀγγελιαφόρος μιᾶς καλῆς εἰδήσεως· μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν παράκλησίν μου· θὰ μ' ἐκάμνετε τὴν δυστυχεστέραν τῶν γυναικῶν... Ἐπιστρέψατε εἰς τὸν Πύργον, καὶ τὰ πάντα ἄς λησμονηθῶσιν. Ὑποθέσατε, ὅτι τὸ παρελθὸν ἦτο ἓν κακὸν ὄνειρον, εἰς ἐφιάλτης· ἄς μὴ μείνῃ οὐδ' ἴχνος αὐτοῦ εἰς τὸ πνεῦμά σας. Ἐπιστρέψατε μαζί μου. Εἰσθε κορίτσια μου· θὰ εὔρετε εἰς τὸν Πύργον τὰς αὐτὰς θωπείας, τὴν ἰδίαν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα...

— Μητέρα! μητέρα! ἐπανελάμβανον διστακτικὰ αἱ δύο ἀδελφαί.

— Ἄν εἴμεθα εὐτυχεῖς, συνεπλήρωσεν ἡ Κλοτίλδη, ἠδύνασθε νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε. Ἄλλ' εἴμεθα τόσον δυστυχεῖς! καὶ ἔχομεν τόσην ἀνάγκην τῆς ἀγάπης σας!...

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἔκλαιον. Εἶχον νικηθῆ.

— Τὸ παρελθὸν ἐλησμονήθη, εἶπεν ἡ Μάρθα· θὰ ἀναχωρήσωμεν μαζί σας, μητέρα· δὲν εἶναι ἔτσι, Ἰσαβέλλα;

— Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδίασε πικρῶς. Ἐνόει διατί ἡ Μάρθα ἔσπευδε τόσον νὰ δεχθῆ. Μήπως ἡ ἐπιστροφή δὲν ἀπετέλει τὸ κατάντημα ὅλων τῶν μυστικῶν τῆς ἐλπίδων; Ἡ Μάρθα θὰ ἐπανέβλεπε τὸν Ἰάκωβον καὶ θὰ ἔζη εὐτυχῆς, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα θὰ ἔχανε τὴν ψυχὴν της γαλήνην.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

Ἐμίλησα προηγουμένως περὶ τῆς φραιότητος τῆς γυναικός. Σήμερον εἶναι καιρὸς νὰ εἶπω μερικὰ περὶ τοῦ θέλγητρον της.

Μερικαὶ γυναῖκες, μὲ ὠραία, κανονικὰ χαρακτηριστικά, καίτοι ἐπαβιάζονται εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνδρῶν, ἐν τούτοις εἶναι ψυχραὶ. Ταῖς λείπει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν κατέχει πάντοτε ἡ ὠραιότης, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πολλὰκις συνοδεύει τὰ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά, καὶ τὸ ὁποῖον καλοῦμεν **θέλγητρον**.

Τί εἶναι θέλγητρον;

Εἶναι μία ἀκαθόριστος ἰδιότης, διότι δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ ποῦ ἀκριβῶς ἐδρεύει: εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἢ εἰς τὸ αἰσθημα.

Εἶναι εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν φωνήν. Εὐρίσκει εἰς τοὺς τρόπους, εἰς τὴν ἔκφρασιν, εἰς τὴν περιβολήν, εἰς τὸ χροῶμα...

Τὰ φλογερὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποία γυναῖκες μὴ ὠραία, μὴ νέαι, μὴ ἀνεπτυγμένα, ἐμπνέουσι πολλὰκις εἰς τοὺς ἀνδρας, ἔχουν τὸ θέλγητρον ὡς μόνην αἰτίαν.

Τὸ θέλγητρον ἔχει μάτι, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις, καθὼς ἐν μαγνητικῶν ρευστῶν, ὅπερ δεσμεύει τὴν θέλησιν, κοιμίζει τὸ λογικόν, δεσπόζει τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως.

Ἡ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Ἐν προσὸν μετριόφρον, ἀλλὰ πολὺ συντελεστικὸν νὰ γενήσῃ τὴν ἀγάπην, εἶναι ἡ συμπάθεια. Αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἀρχὴν της εἰς τὴν καλλονήν. Αἱ ὠραία γυναῖκες δὲν εἶναι προικισμέναι πάντοτε διὰ τῆς συμπαθείας. Ἡ φύσις, φαίνεται, ὅτι ἐπεφύλαξε τὸ χάρισμα αὐτὸ μάλλον εἰς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, τὰς ὁποίας δὲν ἠνόησεν ἡ καλλονή.

Ποσάκις δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσωμεν:

— Ἡ κ. Χ... εἶναι ὠραία, ἀλλὰ δὲν εἶναι συμπαιθητικὴ!

Καὶ τάνάπαλιν!

— Ἡ δεσποινὶς Ψ... δὲν εἶναι ὠραία, ἀλλ' εἶναι πολὺ συμπαιθητικὴ!

Ἡ συμπάθεια ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τὸ ἠθικόν. Ψυχὴ καθαρά, ἀγνή, τῆς ὁποίας ἡ λεπτότης ἀνανακλάται ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, μᾶς κατακτᾷ.

Ψυχὴ ἰσχυρὰ καὶ εἰλικρινῆς, ἥτις ἐξωτερικεύεται ὅλη εἰς ἓν βλέμμα εἰλικρινές, μᾶς ἔλκει.

Καλοσύνη πνευματώδης, ἥτις μᾶς μειδιᾷ, νεότης περιπαθῆς, ἡ ὁποία μᾶς στολίζει, ἀπροσποίητος ἀθώοτης, ἥτις στρέφει πρὸς ἡμᾶς βλέμμα καθαρόν, μᾶς θέλγουσιν.

Εἶναι δύσκολον, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἀδύνατον, ἡ συμπάθεια νὰ πηγάζῃ ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν προσωπίδα ψευδοῦς ἀτομικότητος, διαστραμμένης, χυδαίας ἢ ἐγωιστικῆς.

Ἡ ταχύτης καὶ τὸ αὐθόρμητον, μεθ' ὧν ἐκδηλοῦται ἡ συμπάθεια, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι αὕτη προκαλεῖται ἐκ μυστικῆς ἠθικῆς ἔλξεως.

Ἐνίοτε τὴν ἀποκαλύπτουσι εἰς πρόσωπα ξένα, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν φωνήν.

Ἐκ τῶν κινήσεων τῶν βλεφάρων των, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας των, αἰσθανόμεθα, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐδοκίμασαν τὸ αὐτὸ αἰσθημα δι' ἡμᾶς, ὅτι δυνάμεθα νὰ γίνωμεν φίλοι των καὶ νὰ εὐεργετήσωμεν ἀλλήλους.

Ἡ συμπάθεια ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν τῆς ἐμπιστοσύνης, ἥτις ὠθεῖ τοὺς μὲν πρὸς τοὺς δὲ τόσον, ὥστε ἐκ τῆς συμπαθείας γεννῶνται αἱ στεναὶ καὶ τρυφεραὶ φιλίαι.

Οἱ σοφοὶ ἐξηγοῦν τὴν συμπάθειαν διὰ τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς ἔλξεως, καὶ τὴν ἀντιπάθειαν διὰ τοῦ φυσικοῦ ἐπίσης νόμου τῆς ἀπόσεως.

Ὅπως ὁμοίως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, εἶναι παρατηρητέον, ὅτι, ὅταν εὐρίσκειται τις μὲ πρόσωπον τῆς συμπαθείας του, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἰσχυρότερον, εὐτυχέστερον καὶ τὴν ζωὴν γλυκειαν καὶ εὐχάριστον.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ

Συμπληρωματικῶς πρὸς ὅσα ἀνέγραψα περὶ τῆς περιποίησης τῶν χειρῶν, ἔχω νὰ προσθέσω, ὅτι, διὰ νὰ διατηρήσῃτε ἀφὴν ἀπαλήν, τριβετε μέλα-

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἀνέμενε περισσότερα. Παρέλαβε τὰς δύο ἀδελφὰς εἰς τὴν ἄμαξάν της, ἀφοῦ αὐταὶ ἀπεχαιρέτησαν καὶ ἠὐχαρίστησαν ἰδιαιτέρως τὴν κυρίαν Μαρπουτέν διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν καλοσύνην της. Ἡ Κλοτίλδη, ἔχουσα εἰς τὸ πλευρόν της τὰ δύο ἀξιαγάπητα ἐκεῖνα κορίτσια, ἠσθάνετο, ὅτι ἡ καρδία της ἀνεγεννάτο. Ἄλλοτε, ὅταν αὐταὶ ἀπεδιώκοντο ἀπὸ τὸν Πύργον, ἡ Κλοτίλδη εἶπεν εἰς τὸν μαρκήσιον: «Αἰσθάνομαι, ὅτι μαζί των φεύγει καὶ ἡ εὐτυχία μας». Τώρα εἶναι ἐτοίμη νὰ συμπληρώσῃ: «Τώρα μὲ τὴν ἐπιστροφήν των αἰσθάνομαι, ὅτι ἐπιστρέφει ἡ εὐτυχία μας».

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Πύργον, ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἐκεῖ ἐπερίμενε τὴν μητέρα του. Ὁ μαρκήσιος ἔμενε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς αὐτὴν προσηγήθη ἡ Κλοτίλδη· πλησιάζει τὸν σκυθρωπὸν μαρκήσιον καὶ τοῦ λέγει:

— Λωρὰν, ἰδοῦ με!

— Ἄ! ἔκαμεν ἐκεῖνος μὲ φωνὴν ἀσταθῆ, ἐπέστρεψες... Ἀπέτυχες λοιπὸν καὶ σὺ καθὼς ἐγώ...

Καὶ ὁ γέρον ἐξηκολούθει νὰ θερμαίνεται, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον.

— Ἰδοῦ μας! ἐπανελάβεν ἡ Κλοτίλδη, τονίζουσα ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν.

Ἐκεῖνος ἀνεπήδησεν, ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ τὰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι εἰς ἓν νεῦμα τῆς μαρκησίας εἶχον πλησιάσει. Ἦνοιξε πρὸς αὐτὰς τὴν ἀγκάλην του. Ἐκεῖναι γονατισταὶ τοῦ ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας.

— Πατέρα! πατέρα!... Ἰδοῦ πάλιν κοντά σας!

— Ἀγαπημένα μου κορίτσια! σᾶς εἶχα παραγνωρίσει! σᾶς ζητῶ δι' αὐτὸ συγγνώμην!

— ὦ! πατέρα! δὲν ἔχομεν τίποτε διὰ νὰ σᾶς συγχωρήσωμεν· σᾶς ἀγαπῶμεν μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, καθὼς καὶ πρότερον.

Ἡ Κλοτίλδη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν. Ὅχι διὰ ν' ἀφήσῃ τὰ κορίτσια μὲ τὸν μαρκήσιον μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἰάκωβον. Εἰσῆλθεν ἐκεῖνος τόσον συγκεκλιμένος, ὥστε μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἡθέλησα ν' ἀφωσιωθῶ δι' αὐτόν, ἐσκέφθη εὐθύς ὡς τὸν εἶδεν ἡ Ἰσαβέλλα. Τὸ γνωρίζει. Τί ἄρα γε θὰ μοῦ εἴπῃ; Ἄλλοτε μὲ κατηγόρησεν ὡς ἀχάριστον, ὅταν μὲ παρεκάλει νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸν δικαστὴν τὸν δράστην, ἔκτοτε ὁμοίως θὰ ἐνόησε διατί ἐσιώπων...

(ἀκολουθεῖ)

φρῶς τὴν παλάμην καὶ τὰ δάκτυλα μὲ πομμάδα ἰωδιούχον, τὴν ὁποίαν παρασκευάζετε, λυώνουσαι φρέσκον βούτυρον, εἰς τὸ ὁποῖον χύνετε σταγόνα φρούς σιαγόνα ὀλίγον βάμμα ἰωδίου, ἕως οὗ τὸ βούτυρον καταστῆ ὑπέρουθρον.

Ἡ ἰωδιούχος γλυκερίνη φέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Παρασκευάσατέ την μὲ τὰς ἐξῆς ἀναλογίας:

Γλυκερίνης 30 γραμμ.

Βάμματος ἰωδίου 5 »

Διὰ νὰ ἔχετε λευκάς χεῖρας, ἀλείψατε ταύτας μὲ μερικὰς σταγόνας ἐκ:

Glycerine 20 γραμμ.

Acide tartrique 5 »

Τὸ ἰωδιούχον θὰ τὸ λυώσατε προηγουμένως εἰς βραστὸ νερό. Τριβετε τὰς χεῖράς σας μὲ τὸ μίγμα αὐτό, πλύνάτε τας κατόπιν μὲ ζεστὸ νερό, ἔπειτα κάμετε δευτέραν ἐπαλοιφήν.

Ο ΤΡΑΧΗΛΟΣ

Εἶναι μεγάλη ἡ ἐπὶ τῆς γυναικείας καλλονῆς ἐπίδρασις τοῦ τραχήλου. Ὑπάρχουν τραχήλοι ὑψηλοί, ἰσχυροί, κοντοί, πλαδαροί, δυσανάλογοι τέλος πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον. Δι' αὐτὸ θυσιάσατε πολλάκις τὴν μόδαν χάριν τοῦ ἀρμόζοντος. Μερικοὶ λαμοὶ κερδίζουν ἐπιδεικνύομενοι γυμνοὶ καὶ ἄλλους καθιστᾷ ὠραίους μικρὸν περιλαίμιον καὶ ὑψηλὸν τοιοῦτον. Συμβουλευθῆτε εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ περισσότερον τὴν καλαισθησίαν σας, παρὰ τὴν μόδαν.

Ὁ τραχήλος, ἐξ ἄλλου, μετὰ τοῦ λαιμοῦ, εἶναι τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὅποῖον δέχεται τὰ ἴχνη τῆς ἡλικίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σκεφθῆτε, ὅτι πρέπει νὰ τὸν περιβάλλετε ἢ μὲ ἐσάρπαν ἢ μὲ ταινίαν ἢ τέλος μὲ ὑψηλὸν περιλαίμιον. Διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ τραχήλου σᾶς συνιστῶ τὸ ἀκόλουθον μίγμα:

Glycerine 50 γραμμ.

Eau de rose 50 »

Eau oxygenée 20 »

Alun en poudre 5 »

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΡΙΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΕΙΔΗ ΒΙΑΖΕΤΑΙ . . .

Ένας πρακτικός άνθρωπος απειραγμένος να με διαφωτίσει σχετικά προς το ζήτημα της καταπληκτικής ακριβείας της ζωής, πρός της οποίας ώχρουν και αυτοί οι σχετικοί αριθμοί των έμπολέμων κρατών.

— Ξέρεις λοιπόν, παιδί μου, γιατί η ζωή έγεινε φωτιά; μου είπε.

— Γιατί;

— Γιατί ο άνθρωπος είναι πολύ βιαστικός.

— Τι θέλεις να πής;

— Θέλω να πώ, πώς είναι πολύ βιαστικός να πλουτήση! Σε όλον τον κόσμο, η περιουσία γίνεται με ύπομονη και εργασία, πρός πάντων εργασιών. Κάποτε γενέσε δόκλιηρας μιάς οικογενείας καταγινομένη να σχηματίσουν μία περιουσία. Δεν έννοω βέβαια της περιουσίας, που σχηματίζονται από μεγάλες, ριψοκινδύνες έπιχειρήσεις. Έκει πρόκειται περί χαρτοπαιγνίου! Η περιουσία όμως του έμπορου και του βιομηχανου δεν πέφτουν απ' τον ουρανόν. Μέσα σε πέντε και δέκα χρόνια δεν γίνεται κανένας εκατομμυριούχος, αλέθοντας σιτάρι η πουλώντας τουλουμοτύρι . . .

Και μου ανέφερε μερικά θαύματα από την φλόρα μιράμπιλις του πλουτου.

— Τι τα θέλεις τα πολλά λόγια; έξηκολούθησεν ο πρακτικός άνθρωπος. Βλέπεις αυτό το παλάτι, εκεί απέναντι; Ο ιδιοκτήτης του, πρός δέκα έτων ηλθε στη γειτονιά μου και άνοιξε ένα μπακαληκάκι, που είχε και δεν είχε διακοσιών δραχμών πρῶγμα. Σε πέντε χρόνια μέσα, το μαγαζί και το σπίτι άποπάνω γίνανε δικά του. Ύστερ' από δυό χρόνια άγορασε άλλο ένα μαγαζί. Μέσα σε δέκα χρόνια πήρε και το σπίτι, που βλέπεις, και βρισκείται σήμερα μεγαλοκτηματίας. Σε άλλα τόσα χρόνια το κοπέλι, που σκουπίζε το μαγαζί του άφεντικου του, έγεινε μεγαλέμπορος, ο υπάλληλος μεγαλοβιομήχανος, ο κουρελής άφέντης, ο . . .

— Το δαιμόνιον! του είπα. Δεν άποκαλύπτεισαι, άθλιε;

— Τέτοιο δαιμόνιον, με συμπάθειο, το άπαντόνω! . . . έμουρμούρισε με μίαν άποσιώπηση, ο πρακτικός άνθρωπος. Από το δαιμόνιον αυτό τρώς σήμαρα της πατάτης πενήντα λεπτά και καταπίνεις τα Αμερικάνικα ξύγκια για βούτυρο. Το κατάλαβες; Άπ' το δαιμόνιον αυτό το συλλογίζεσαι να κανής δεύτερη φορεσιά, δεύτερο ζευγάρι παπούτσια, δεύτερο καπέλλο! Πλουτήσανε είκοσι - τριάντα άνθρωποι, για να πεινάσουν χιλιάδες. Ο δυστυχισμένος ο Ρωμηός έγεινε φόρου ύποτελής στον ψευτοβιομήχανον, στον ψευτοέμπορον, στον μπακαλη της γειτονιάς του, στον μαναβην, ο' ένα τράστ τρομερόν, πολύπλοκον, άνωτερον από κάθε νόμον και κάθε έλεγχον, που έπιβαλλει αυτό και μόνον και κανονίζει τας τιμας της άγοράς, κατά την όρεξιν του, και που ύψώνεται έπάνω από την έλληνικην ζωην σαν μιά μοίρα τυφλή και παντοδύναμη!

— Όστε δεν βλέπεις, του είπα, καμμίαν αντίστασιν κατά της άνοικτήμονος αυτής μοίρας;

— Που να την ιδώ; μου είπεν άπαισιόδοξον ο πρακτικός άνθρωπος. Είπαμε, ότι ο Ρωμηός βιάζεται να πλουτήση. Βιάζεται τρομερά! Ποιός θα τον πείση να μήν είναι τσον βιαστικός; Ποιός; Δεν μου λές;

— Να τον πείση, όχι! Άλλά να τον άναγκάση . . .

— Να τον άναγκάση; έκαμεν ο πρακτικός άνθρωπος. Μά, άμα βρεθῆ τρόπος, παιδί μου, να τον άναγκάση, όλα διορθώνονται. Πώς θα τον άναγκάση όμως, που βιάζεται ο άφιλότιμος; Έδω σε θέλω!

Και έμείναμεν εις την άποριαν αυτήν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΔΕΙΚΟΝ ΜΑΣ

Πλάσμα — ούτως όνομάζουν ωραίαν γυναίκα οι λημονοούντες, ότι, ως προς το σώμα, όλα έπλάσθησαν δια του αυτού φυράματος.

Μοικιλία — καταστρέφει το ιδανικόν του σιζυγικού βίου.

Πολυτεχνήτης — ο μη γνωρίζων μηδεμίαν τέχνην.

Ποῦς — η βάση . . . της γυναικείας καλλονής.

Πρόβατον — η άθώτης ζωοποιημένη.

Κυρία, μιά έρώτησι θα κάνω:

— Καιρός, που το κεφάλι τώρα σπάνω, για νάβρω το λαύγγι πώς βασιύται, που νύχτα - μέρα λέτε, λέτε, λέτε!

Φωνάζετε κανέναν για νύγια κι' άνοίγετε κουβέντα τρία χρόνια' ιδρώνει ο φτωχός, στενοχωριέται, μα τέλος, στο Θεό σας! τι του λέτε;

Ποζάρτε μπροστά εις της βιτρίνας κι' άρχίζετε τα σχόλια με της μήνης . . . Άς πούμε πώς η γλώσσα δεν βαριέται, μα τέλος τόσες ώρες σαν τί λέτε;

Πηγαίνετε συχνά στην εκκλησία κι' άρχίζετε κι' εκεί γλωσσο-θυσία! κι' ένφ' η κάθε μιά σταυροκοπιέται, άρχίζει κι' η παρλατα μα τί λέτε;

Εις ό,τι κι' αν ρωτήσουν, άπαντάτε και μάλιστα άδικα και μιλάτε! μα αν καμμία για χρόνια έρωτιέται, γιατί αυτό, κυρία, δεν το . . . λέτε;

Τέρπανδρος.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πολύ κρύος ο έφτερινός έορτασμός του άγ. Δημητρίου. Βεβαίως και διότι την ήμέραν εκείνην έφύσησε το πρώτο δυνατό κρύο, αλλά και διότι έφέτος, κάθε άλλο, παρά αι έπισκέψεις ήμπορουν να είναι θερμαί. Ξύλα γάρ και κάρβουνα και λίγα δράμα ζάχαρη με καμπόσο πετρέλαιο άπαιτούν μιά τουλάχιστον μικροπεριουσία.

Από ημερών πολύ κυνήγι παρατηρείται σ' την άγοράν. Μπρεκάτοις, άγριόπαππιας, λαγοί και άλλα είναι αφθονώτατα. Καμαρώνουν τα καυμένα σ' τα μανάβικα, έστω και σκοτωμένα, και άδικα περιιένουν άγοραστάς. Που να τους βρήτε εκείνους; Τρέχουν, οι καυμένοι, σε άλλο έπιτακτικώτερο κυνήγι, τρέχουν δηλαδή να κυνηγήσουν την άπόκτησιν κανένος καρβελιου ή εκατόν δραμιών ζάχαρης. Δεν υπάρχουν όμως σαφείς πληροφορία και περι του αν έπιτυγχάνεται η όχι το φοβερό αυτό της έποχής κυνήγι. Όλοι ξεύρομεν, ότι είναι πολύ δύσκολον, δυσκολώτατον.

Είδατε την χαριτωμένην κυρίαν, η οποία συχνά-πυκνά φαίνεται σ' το Πέραν, διευθύνοσα ένα μικρό άμαξάκι; Είδατε συνάμα με τί δύναμιν και άποφασιστικότητα κρατεί τας ήνίας; Έχει σ' το πλάγι της και ένα καρβαλλιέρο πολύ φρόνιμο. Βεβαίως, δια να τον βεβαιώση, ότι σ' τα χέρια της ούτε λογικόν, ούτε άλογον ζφον ήμπορει εύκολα να . . . αφηνιάση. Ποιός λέγει το εναντίον;

Τά γουναρικά έκαμαν την εμφάνισιν των εις τας κυρίας και δεσποινίδας μας. Βεβαίως, τα έφόρεσαν για ζέστη, απέναντι του ψύχους, το όπολον από ημερών μās έπιασεν. Έν τούτοις και πάλιν ο κατάλευκος λαιμός, με άρκετην συνέχειαν προς το στήθος και την ράχιν, αφίνει να βλέπωμεν άρκετην από την γαργαλιστικην γυναικειαν σάρκα. Και αν λάβη κανείς υπ' όψει την ακριβεία που κοστίζει καθέν από τα γουναρικά αυτά, άσφαλώς πρέπει να όμολογήση, ότι τα θηλυκά μας είναι καθ' όλα χρυσόμαλλον δέρας, το όποιον πολύ δικαίως κυνηγούν τόσοι και τόσοι Ιάπωνες των πεζοδρομιών του Πέραν. ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΘΟΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ,

Σανιχέ χάν, 1. - Α' πάτωμα. - Άρ. τηλεφ. 98.

Φέρω εις γνώσιν του άξιοτίμου κοινου, ότι, προς Ικανοποίησιν της πελατείας μου, καθώρισα δι' έξ εβδομάδας από της 20 Σεπτεμβρίου έξαιρετικην έξ 20% έκπτωσησιν εις το κατάστημά μου. Είμαι πεπεισμένος, ότι, χάρις εις την άποκτηθεισαν έν τφ είδει τούτω πολυτεή πειράν μου δια το άριστον της κατασκευής, το καλόν των ποιότητων και την εύθηνίαν των τιμών, θέλει Ικανοποιηθῆ πās, όστις θα εύηρεστείτο να τιμήση δια μιάς έπισκέψεως το κατάστημά μου και θέλει επισθῆ περι της ειλκρινείας μου. Αθ. Παπαδόπουλος.

Μουσικός Σύλλογος. — Έν τφ Πατριαρχικφ τυπογραφίφ έξετυπώθη μετά περισσής φιλοκαλίας ο άναθεωρηθείς Κανονισμός του Έκκλησιαστικου Μουσικου Συλλογου, τας δαπάνας δε της έκτυπώσεως κατέβαλεν ο φιλόμουσος και των καλών ζηλωτής σεβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, πνευματικόν άνάστημα του άειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντίνου του Ε', πρώτου Ιδρυτου του έν έτει 1898 άνασυστηθέντος Συλλογου τούτου.

Μνηστεια. — Υπό αίσίους οίκονους έτελέσθησαν την π. Κυριακήν οι άρραβώνες της χαριτοβρύτου και εϋ ήγγμένης δεσποινίδος Δεσποίνης Δημ. Χ' Ηλιάδου μετά του άξιολόγου νέου κ. Έλευθεριου Α. Λουκιδου. Τοίς εύαρκμόστως μνηστευθείσιν άπευθύνομεν θερμά συγχαρητήρια. — Ε. Μ.

Θάνατος. — Μετά βαθυτάτης θλίψεως έπληροφορήθημεν τον κατά την παρελθ. εβδομάδα έπισυμβάντα θάνατον του καλου ήμῶν φίλου Τιμ. Καράλη. Συλλυπούμενοι εκ βάθους καρδιάς την άπορφανθεισαν αυτού οικογένειαν, εύχόμεθα όπως ο Πανάγαθος πέμψη αυτήν την έξ ύψους παρηγορίαν, τον δε μεταστάντα πολύκλαυστον ήμῶν φίλον κατατάξη έν σκηναίς δικαίων.

Συσσίτιον «Άγιου Μηνῶ». — Ηρξάτο η λειτουργία του έν Πέραν Συσσιτίου του «Άγ. Μηνῶ». Ός εκ της οικονομικής κρίσεως, άδύνατος άποβαίνει η διοργάνωσις της κατ' έτος φιλανθρωπικής άγοράς, ητις ητο ο κυριώτερος πόρος του Συσσιτίου, ως εκ τούτου δε πάντες όφείλομεν να έπέλθωμεν κατά το δυνατόν έπίκουροι εις το Συσσίτιον. Και η έλαχίστη προσφορά εύχαρίστως θα γίνεται δεκτη. Αι άποστολαι γίνονται προς τον κ. Σταυρον Νεϊκοσμον, έν τφ γραφίφ της Παναγίας, επί σχετικη άποδειξει.

Συσσίτιον Κοινότητος Γαλατά. — Το άξιότιμον Συμβούλιον του υπέρ των Έκπαιδευτηριών της Κοινότητος Γαλατά Συσσιτίου, συνεχίζον την εύργετικην αυτού δράσιν, ηνοιξε και πάλιν τας πύλας δια τα τέκνα των πενομένων τάξεων, σιτίζον δι' έπαρκούς και ύγιους τροφής περι τα 150 άρρενά τε και θήλεα. Έχομεν στεργράν έλπίδα, ότι το φιλόανθρωπον κοινόν, έκτιμών τον εύεργετικόν έργον, θέλει ένισχύσει δια της συνδρομής αυτού τας άκαμάτους προσπαθείας και την μέριμναν πάντων των μελών του Διοικ. Συμβουλίου υπέρ της άπροσκόπτου και λυσιτελους λειτουργίας του Συσσιτίου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΠΑΝΤΣΑΛΗΣ ΚΑΙ ANNA K. ΤΡΙΠΟΥ ΜΝΥΜΦΕΥΘΗΣΗΝ Έν Πέραν τη 12 Οκτωβριου 1914.

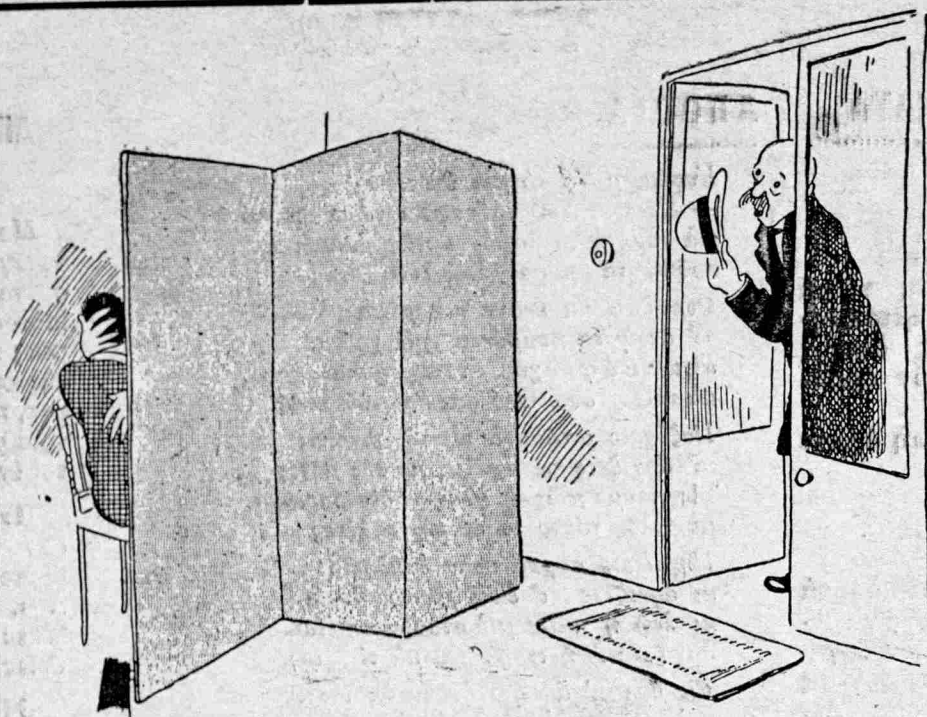
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΙΣ ΤΑΧΤΑ-ΚΑΛΕ

Εις την διάθεσιν του Κοινου. Πρώτος κατάλογος των δημοσίων τηλεφωνικων σταθμων:

Table with 3 columns: Name, Address, and Number. Includes entries like 'Ακ - Σεράϊ, φαρμ. Σ. Ναζλόγλου, Σ 1069' and 'Αρναούτκιοϊ, άποβάθρα Σιρκέτι Χαϊριέ, Β 55'.

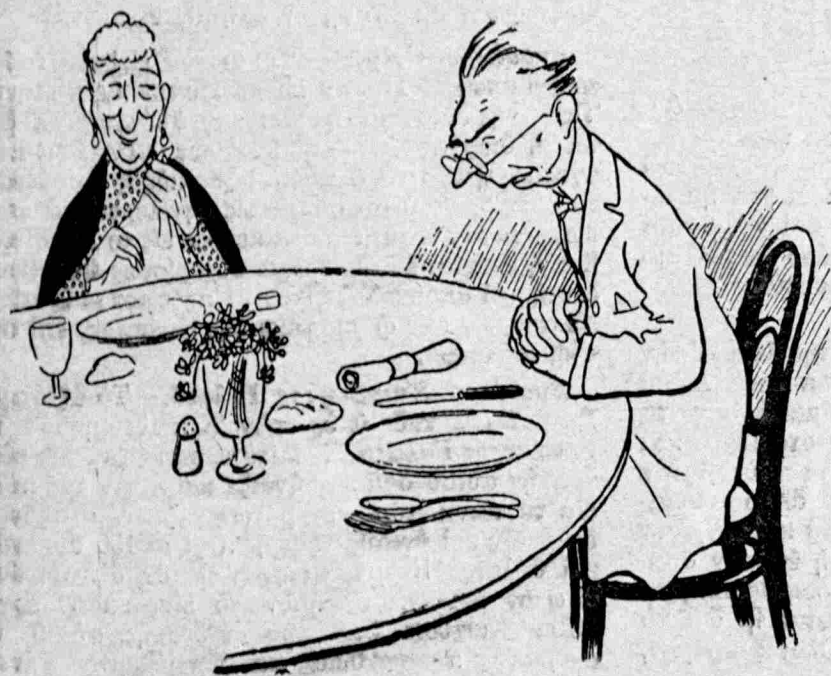
— Τι κάμνει η κυρία σύζυγ'ς σας;
— Άσχημα! βάσανα με το κεφάλι της!
— Τι; νευραλγίαν;
— Όχι, καλέ! Καινούργιο καπέλλο.

'Ο επισκέπτης.— Μά, λάθος! Δέν είναι δυνατόν να είν. ι αυτό τὸ γραφείον τοῦ κ. Ἀγνοπούλου . . . , γιατί ἀκούω σκα ἐαλωδὴ ἦχον.

— Τί ὠραία ποῦ εἴσθε, δεσποινίς Ἡά!
— Ὁραία; τὸ ἴδιο μοῦ εἶπε καὶ ὁ κ. Κοκοριδῆς πρὸ μᾶς ὥρας . . . Κοιτεύω, κύριέ μου, νὰ τὸ πιστεύσω!
— Ὁ Κοκοριδῆς εἶναι ψεύστης! . . . σᾶς γέλασε. Μὴ τὸν πιστεύετε.

'Ο πενθερός.— Ἐν ὄσφ ζω ἐγώ, δέν θά λάβῃ ποτέ σύζυγον τῆς κόρης μας.
— Τότε . . . θά περιμένη . . .

Σκέψεις ὑπαλλήλου :

— Πρέπει ἐπί τέλους νὰ πάρω τὴν σύνταξίν μου. Κοιμάται κανεὶς καλλίτερα εἰς τὸ σπ.ι. του, παρά εἰς τὸ γραφείον.

« . . . Σημείωσε ὁμως, ἀγαπητῆ μου φίλη, ὅτι δέν θ' ἀνοίξω τὸ γράμμα του ἢ, ἂν τὸ ἀνοίξω, δέν θά τὸ ἀναγνώσω ἢ, ἂν τὸ ἀναγνώσω, [δέν θά τὸν ἀπαντήσω] ἢ, ἂν τὸν ἀπαντήσω, δέν θά εἶπω τίποτε σὲ κανένα . . . , γιατί, καὶ μὲν, ἀκόμη δέν σαράντισεν ὁ μακαρίτης. . . »

⊙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ⊙

Θά . . .

Πέρασε καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ καλοκαιριοῦ Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ κλειδοῦχος τῶν ἐορτῶν, τυλιγμένος μετὰ κίτρινα φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ἔκαμε πάλιν τὸ προαιώνιον του ταξίδι, γιὰ νὰ ξεκλειδώσῃ δύο μεγάλους παράγοντας τῆς χειμωνιάτικης κινήσεως :

Τὰ σεπτέμνια μετὰ τὰ μπαλτά μας καὶ τὰ σαλόνια μετὰ τῆς φλυαρίας μας.

Τὸ μπαλτό, τοῦ ὁποῦ καθε κηλὶς καὶ μία ἀνάμνησις, κάθε πτυχὴ καὶ ἓνα σκανδαλάκι, θά ξετιναχθῇ ἀπὸ τὴν ναφθαλίνην, θά καθαρισθῇ ἀπὸ κάθε ρύπος, ποῦ θά ἐνθυμίζῃ τὴν παρελθούσαν χειμερινὴν περίοδον, καὶ θά καρφωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν μας σὰν οἰκογενειακὸς φίλος . . .

Καὶ τὸ κλειδί τοῦ Ἁγίου Δημητρίου προχωρεῖ εἰς τὴν κλειδορότρουπα τῶν σαλονιῶν.

Ὅλο τὸ καλὸ καιρὶ εἰμὶναι μόνον, ἐγκαταλειμμένα εἰς τὸ ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, χωρὶς τὴν νοητὴν σκιάν ὧν πρασίνων παραπετασμάτων, χωρὶς τὴν ἀπολαυστικὴν θαλασσοπληρίαν τῶν χαλιῶν . . . Ἡ σκόνη ἐγέμισε κάθε γωνίαν τῶν.

Μὰ νὰ ποῦ εἶας Ἅγιος τὰ ἐλυπήθη.

Σὲ λίγο θά δοῦμε πάλιν τὰ κρινόλευκα χεράκια τῆς δεσποινίδος νὰ πηγαινοέρχονται εἰς τὰ πληκτρα τοῦ πιάνου, θ' ἀκούσωμεν τὴν ἀτελείωτον περὶ καιροῦ συζήτησιν, τοὺς δικηγόρους ὁμιλοῦντας περὶ δικαιοσύνης, τοὺς δημοσιογράφους περὶ τῆς ἀξίας τοῦ χρυσοῦ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, θά κατηγορήσωμεν πολὺ συχνά, θά ἐπαινήσωμεν σπάνια, θά μπλέξωμεν τὰ δύο μας πόδια κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζακι τοῦ πόκερ μετὰ ἄλλα δύο ἐτερόφυλλα, θά θαυμάσωμεν τὸ παιδάκι τῆς εἰκοδεσποίνης, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ πενταετής, μπορεῖ καὶ στέκεται εὐσταθέστατα στὰ πόδια, θά χειροκροτήσωμεν ἓνα ψαλμὸν τοῦ Δα ἰδ, ποῦ κάποιος κύριος θέλει νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσῃ γιὰ σονέττο του, θά γονατίσωμεν πρὸ τῆς καλλονῆς κάποιας κυρίας, τῆς ὁποίας — μετοξύ μας αὐτὸ — ἡ καμπύλη μυτίτσα ἀριθμοῦσα μόλις ἡμίσεως αἰῶνος δριμυτάτους χειμῶνας, προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ στόματός της, ἐνῶ τὰ λεπτά της κοκκαλάκια — ποῦ ἓνα ἀσπλαγχο τρασπαρὰν ἀφίνει ὀλόκληρα εἰς τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου — φέρουν τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς . . .

Τὸ σαμβάρι θ' ἀρχίσῃ νὰ προσφέρῃ τὰ

ζεματιστά του τσάγια, ποῦ θά ροφῶμεν ἀλλεπάλληλα, χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς τὰς βαρυσίμων νυκτερινὰς συνεπειὰς των.

Ὑπὸ τὸν ἀτμὸν καὶ τὸ ἀρώμα τῶν κυπέλλων θά ὑβρίσωμεν πολιτικούς καὶ διπλωμάτας, θά καταβιάσωμεν Πατριάρχας, θά διορίσωμεν συμβούλους, θά βομβαρδίσωμεν φρούρια, θά κυριεύσωμεν πόλεις, θά . . . Καὶ μὲν Ἅγιος Δημήτριε!

Ἄν ἤξευρες ποῦ θά προεκάλεις τόσα πράγματα, ποτε δέν θά εἶχες τὴν τόλμην νὰ βάλῃς τὸ ἅγιόν σου κλειδάκι εἰς τὴν κλειδαρότρουπα τῶν σαλονιῶν. Καὶ νὰ ἦσαν μόνον αὐτά! . . .

Ὁ τριγωνᾶς θά συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ μονότονόν του τραγοῦδι, τὰ θέατρα θ' ἀνοίξουν τὰς πύλας των, αἱ εὐεργετικαὶ θά λεηλατήσουν τὰ θυλάκια μας, οἱ χοροὶ θά ἐρεθίσουν τοὺς . . . κάλους μας, ἐῶ εἰ χρονογράφοι, κατὰ πατροπαράδοτον ἔθιμον, θά ὑμνήσουν τὴν λευκότητα τῆς χιόνος καὶ τὴν μαυρίλα τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁρισμένως, κύριοι, καθὼς πρῶτοι ἡμεῖς ἀνεγράψαμεν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν χειμῶνα . . .

Τοὺς γιακᾶδες σας! . . .

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Κυρίες,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραϊότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἡγγυημένα διὰ τὴν ἀγιότητά των.

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΔΑΤΑΙ
Πέραν καὶ Πόλει.